

GRĀMATU SĒRIJA
LATVIJAS
VEIKSMES
STĀSTI

**AIVARS
ŽIMANTS:**
AR SKATU
UZ PASAULI

 LIETIŠKĀS
INFORMĀCIJAS
DIENESTS
I Z D E V N I E C I B A

Rīga 2010

UDK 658 (474.3) (092)

Ai 720

Aivars Žimants: ar skatu uz pasauli

© SIA «Lietišķās informācijas dienests», 2010

Redaktore Antra Veļķere

Literārā redaktore Regīna Janmane

Maketētājs Artūrs Maurāns

Vāka dizains Artūrs Maurāns

Grāmatu nodaļas vadītāja Rita Baroniņa-Maurāna

Visas tiesības aizsargātas. Aizliegts jebkādu grāmatas daļu reproducēt jebkādā formā un veidā bez rakstiskas autortiesību turētāja atļaujas.

Iespiests tipogrāfijā «Informatīvā biznesa centrs»

Izdevējs: SIA «Lietišķās informācijas dienests»

Adrese: Graudu ielā 68, Rīgā, LV-1058

Tālrunis 67606110

Fakss 67606120

www.lid.lv

ISBN 978-9984-826-88-2

LABDIEN, LASĪTĀJ!

Latvija var lepoties ar izciliem zinātniekiem, operas māksliniekiem, gleznotājiem, sportistiem, rakstniekiem, pedagogiem, ārstiem, un tajā pašā laikā ir cilvēki, kas rada darbavietas, jaunus inovatīvus produktus vai pakalpojumus. Tie ir **Latvijas uzņēmēji**, kas arī ir Latvijas lepnums.

Ir interesanti lasīt par Bila Geitsa vai Ričarda Brensona, Donalda Trampa vai Roberta Kijosaki sasniegumiem, bet mums ir savas, patiesas pērles biznesa vidē, ar kuru sasniegumiem mēs lepojamies. Tāpēc piedāvājam jums, mīļo lasītāj, jaunu sēriju «Latvijas veiksmes stāsti».

Šajā sērijā Latvijas uzņēmēji, līderi, profesionāļi dalīsies noslēpumos, kas neļauj viņiem pagurt, kas viņus mudina apgūt jaunus un aizvien jaunus tirgus, radīt iekārojamus produktus un pakalpojumus.

Kas ir veiksmes atslēga? Kā gūt panākumus? Kā arī ekonomikas lejupslīdes laikā saglabāt uzņēmuma stabilitāti, kā motivēt darbiniekus, kā radīt jaunus produktus, kā

uzlabot tehnoloģijas? Kas ir iedvesmas un spēka avots šīm izcilajām personībām?

Savu novēlējumu jums, mīlie lasītāji, es vēlētos izteikt ar Zentas Mauriņas vārdiem: «Katram pumpuram ir vajadzīgs laiks, saule, gaiss un mitrums, lai uzziedētu un nestu sēklas. Tā arī mēs savas vēlmes ar varu nevaram īstenot. Neatlaidība un sūksta pacietība vainago darbu un palīdz arī mazā dārzā izaudzēt krāšņas rozes.»

Es ticu un zinu, ka mēs visi kopā to varam paveikt. Noticēsim sev!

Patiesā cieņā –

Aiva Viksna,

izdevniecības «Lietišķās informācijas dienests»

izpilddirektore

SATURS

1. NODAĻA	Aivars dienās būs priekšnieks	7
2. NODAĻA	Pirmie soļi lielajā biznesā	15
3. NODAĻA	Ātri lēmumi un liktenīgas nejaušības	25
4. NODAĻA	Veiksmes katliņš	33
5. NODAĻA	Ar gudru viltību	41
6. NODAĻA	Būt vienīgajam nenozīmē atslābt. . .	49
7. NODAĻA	Top nākotnes produkti	59
8. NODAĻA	Dodiet darbiniekiem brīvību!	65
9. NODAĻA	Viens bizness rada nākamo	75
10. NODAĻA	Prast atlicināt laiku sev	81
11. NODAĻA	Godīgums un vēlreiz godīgums . . .	89

Pirmā nodaļa
AIVARS
DIENĀS BŪS
PRIEKŠNIEKS

Es i kurzemnieks caur un cauri. Dzimis Liepājā un ar to arī lepojos, arī visa dzīve man līdz šim saistīta ar Kurzemi. Skolas, visas darbavietas, mīlestība, ģimene. Viss tepat vien Kurzemē – strādāju Pūrē, dzīvoju Sabilē, bieži braucu uz Liepāju, kur dzīvo mani radi un ir daudz draugu.

Patiesībā esmu tāds vienkāršs puisis, nekad neesmu centies kļūt par priekšnieku un rauties vadošos amatos, bet liktenim, kā zināms, ir savi plāni. Man vienmēr patīcis darboties un vērot, kā notiek lietas un procesi. Atceļos, mamma mūs ar māsu vasaras brīvlaikos sūtīja pie vecvecākiem uz laukiem Būtiņģē, aptuveni 60 km no Liepājas. Tur varēju ne tikai kārtīgi atpūsties, bet arī piedalīties lauku darbos. Man ļoti patika skatīties, kā veicaistēvs strādāja, un biju priecīgs, kad viņš mani aicināja

paligos vai uzticēja kādu uzdevumu. Ja es spēlējos savā nodabā vai biju aizņemts ar savām nodarbēm, bet vecaistēvs pasauca: «Aivar!», es nevarēju atrunāties ar «tūlīt, es nākšu» vai «drusku pagaidi», man bija jāskrien uzreiz un jāpalīdz. Iespējams, tas neapzināti veidoja pirmo sapratni par to, kā darbus var organizēt un darīt komandā, jo mēs ar vecotēvu bijām kā viena komanda. Pļāvām zāli, grābām sienu, iemācījies kartupeļus izvagot. Es vadāju zirgu, vecaistēvs gāja aiz arkla. Vēlāk, kad es jau kļuvi spēcīgāks, varēju ieņemt vietu aiz arkla. Kā šodien atceros – līdz vagas galam bija jāaiziet tik precīzi, lai vecamtēvam nenāktos aizrādīt, ka zirgs vagā iekāpis. Arī tad, ja vecaistēvs nesauca talkā, es labprāt gāju un raudzīju, ko viņš dara, kā viņam veicas, uzdevu simtiem dažādu jautājumu. Vecaistēvs man iemācīja strādāt kārtīgi, nevis tā pa roku galam. Viņš gan arī smējās un teica, ka «Aivars dienās noteikti būs priekšnieks», jo es visu gribēju zināt un kontrolēju, kā viņam ar darbiem veicas.

Par priekšnieku amatiem gan es pilnīgi nedomāju. Atklāti sakot, kad pabeidzu Liepājā astoņgadīgo pamatskolu (padomju laikā pamatskola bija astoņas klases, – *red. piez.*), man pat īsti nebija skaidrs, ko es gribētu apgūt tālāk. Mans tēvs bija jūrnieks, bet jūra mani nevilināja tik ļoti – tā man patika, bet strādāt uz kuģiem es